

ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΙΟΡΓΗ—ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

ΚΥΡΙΑ Πολυκάρπου καὶ ἡ δεσποινὶς Πολυκάρπου ἦλθαν νὰ ζήσουν 'στὴν ἐπαρχία, ὅπου αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις ὤθησαν τὸν κ. Πολύκαρπον διὰ μίαν ἐξαμηνίαν.

Ἡ κ. Πολυκάρπου ἐνῶ ἀπεχαιρέτιζε τὰς φίλας τῆς, ἡ ἐνῶ τὰς συνήντα εἰς τὰ ἐμπορικά, ὅπου τὴν ἐβλεπε κανεὶς πολὺ συχνὰ διὰ τὰς τελεταίας ἀγοράς, αἱ ὁποῖαι κατήντησαν ἀτελείωτοι, ἔλεγε μὲ ὕφος τρυφερᾶς συζύγου, ὅτι «ὁ κ. Πολύκαρπος εἶνε γέρον, (ἔς αὐτὸ ἐπάνω κατωπτρίζετο μὲ ὑπερηφάνειαν), καὶ ὅτι ἔχει ἀνάγκη οἰκογενειακῆς περιθάλψεως. Προσέθετεν ἀκόμῃ τρυφερώτερα, ὅτι ἡ Ζιζίκα δὲν ἐναντιώνεται καθόλου γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἂν καὶ θὰ χάσῃ ὀλόκληρον περίοδον ἐσπερίδων καὶ ὑποδοχῶν.»

Αἱ φίλαι, ἐμπρὸς τῆς θαυμάζουν τὴν ἀφοσίωσίν τῆς, καὶ κατόπιν ψιθυρίζουν ὅτι ἀποφασίζει τόσο εὐκόλα νὰ ξενητευθῇ, διὰ νὰ λησμονηθῇ ἓνα κάποιον σκάνδαλον γιὰ τὴ Ζιζίκα.

*
* *

Ἡ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Πολυκάρπου ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ὅπου περνοῦν πολὺ εὐχάριστα, διότι αἱ ἐπαρχιώτιδες θαυμάζουν τῆς τουαλέταις των, τὰ δίστρα των καὶ τὰ γαλλικὰ τὰ ὁποῖα ἀνταλλάσσουν χωρὶς ἀνάγκην.

Αἱ περισσότεραι ἀντέγραψαν τοὺς συρμούς των καὶ ἡ κ. Πολυκάρπου ὑπερηφανεύεται δι' αὐτό, ὅπως συγγραφεὺς τοῦ ὁποίου διαβάζεται τὸ ἔργον.

Ἡ κ. Πολυκάρπου ἐκπλήττεται λιγάνι νὰ βλέπῃ τὰς ἐπαρχιώτιδας μορφωμένας, ἀλλὰ ἀνακαλύπτει, μὲ τὰ ἰδικὰ

της δίοπτρα, ὀλίγας ἐλλείψεις, καὶ ἀναγκάζεται νὰ τοὺς ἐκπολιτίσῃ ὅλους καὶ ὅλας, διότι ὅπως λέγει ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Ζιζίκα, ὁ κληρὸς της ἐδῶ κάτω εἶνε νὰ ἐκπολιτίζη. Ἀφοῦ ἐξεπολίτισε τὴν πενθεράν της, ἡ ὁποία ὅμως προῶ-
ρως ἀποθανοῦσα δὲν ἐπρόφθασε νὰ ζήσῃ ὡς ἐκπολιτισμένη, ἐξεπολίτισε τὸν Πολυκάρπον καὶ τώρα...

*
* *

Ἀλλὰ ἐνῶ τὸ ἐκπολιτιστικὸν πνεῦμα τῆς κ. Πολυκάρπου ἦτο εἰς κίνησιν, ἀνεκάλυψε καὶ ἐκ πληροφοριῶν καὶ ἰδίους ὁρμασιν, ὅτι ὁ ἱατρὸς τῆς Σηλυβρίας εἶνε νέος ὥραϊος καὶ ὅτι εἶνε ἀρκετὰ ἐκπολιτισμένος ἀφοῦ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὸ θαυμασίας τοποθεσίας ἀγροτικὸν καφενεῖον, ὅλο καὶ ἐτριγύριζε τὴν Ζιζίκα.

Πλήρης ἰσότης ἐπεκράτει μεταξύ τῆς κ. Πολυκάρπου καὶ τῆς Ζιζίκας. Τοῦτο προῆλθε πρῶτον διὰ νὰ φαίνεται νεω-
τέρα ἡ κ. Πολυκάρπου, δεύτερον διὰ νὰ διεξάγωνται οἱ κοι-
νοὶ ἀγῶνες ἐναντίον τοῦ βαλαντίου καὶ τοῦ ξυλίνου τείχους
τῶν ἐξεῶν καὶ προλήψεων τοῦ κ. Πολυκάρπου καὶ τρίτον
διότι εἶχον τὰ μικρὰ μυστικά των, εἰς τὰ ὅποια ἀλληλοε-
βοηθοῦντο χριστιανικώτατα.

Ἡ κ. Πολυκάρπου ἐξήγησεν εἰς τὴν Ζιζίκαν, ὅτι ἐδῶ εἰς
τὴν ἐπαρχίαν δὲν ξεύρουν μίαν κ᾿ποιαν δυσάρεστον χρονο-
λογίαν (νομίζω τῆς γεννήσεως τῆς κ. Ζιζίκας) καὶ ἄλλας
δυσάρεστους λεπτομερείας καὶ ὅτι τὸ ἀνθρωποκυνῆγι εἶνε
ἐπομένως εὐκολώτατον.

— Μὰ ἐδῶ οἱ ἐλεύθεροι νέοι δὲν ἐπισκέπτονται τὰς οἰ-
κογενείας.

— Παιδί μου, ἄθωό μου περιστερᾶκι. Λησμονεῖς ὅτι ὁ
νέος εἶνε ἱατρὸς ; Θὰ προσποιηθῇς τὴν ἄρρωστη, παιγνίδι εἰς
τὸ ὅποῖον πολὺ ἐπιτυχάνεις.

— Ἀ, μαμὰ, ὅχι ὅσον σεῖς· μὰ τί ἀρρώστεια νὰ παίξω ; βῆχα ;

— Ἀ ! ὅχι βῆχα, νὰ μὴ σὲ πάρῃ γλᾶ φθισικὴ. Κᾶτι ἄλλο,
ἔτσι ποῦ νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ μὴν ἐγείρῃ ὑπονοίας.
Διότι ἐδῶ ὅστας ἐπαρχίας πολὺ φοβοῦνται τὴν φθίσιν.

— Μαμὰ, ἡῦρα.

— Λέγε, κόρη μου.

— Ηὔρα· νοσταλγίαν θὰ πάθω.

— "Α... ναί... αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, ἀλλὰ θέλει μεγάλην προσοχὴν ἢ διεξαγωγὴν. Φυσικὰ ἀκούω πῶς ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶνε εὐχαριστημένος ὅτῃν ἐπαρχία, ἐπειδὴ ζοῦν αἱ γυναῖκες κλεισμένες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ. Μὰ ἡ διεξαγωγὴ....

— "Αφῆσε σὲ μένα, μαμά, τὴν ὑπόθεσι. Διάβασα πολλὰ γιὰ τὴν νοσταλγία. Μόνον πρέπει νὰ προμηθευθῶ ἓνα χάρτην τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ ἔχω ἐπάνω του κερωμένα τὰ μάτια μου.

— Εὐκόλο πρᾶγμα. Παίρνω ἀπ' τὰ σχολεῖα ἓνα.

— "Εφερες μαζί σου χλωμὴ ποῦδρα ;

— Τί ἐρώτησις ; εἶνε δυνατόν νὰ μὴ φέρω ;

— "Εννοία σας, μαμά, τότε ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη.

— Νὰ μάθῃ τὸ ζῶον, ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος, ὅτι ἡ κόρη μου θὰ πάρῃ ἐπιστήμονα καὶ νὰ σκάσῃ. Μόνον, παιδί μου, προσοχή, νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτε ὁ πατέρας σου. Αὐτὰς τὰς λεπτότητας μόνον γυναῖκες τὰς ἐννοοῦν νὰ τὰς διεξάγουν.

— Ναί, μὰ ἐκεῖνος θὰ φέρῃ τὸν ἰατρό.

— Νὰ προσποιηθῇς ἀντίκρυ τοῦ τὴν ἀδιάθετη. Μιὰ ἢ δυὸ βραδυαῖς μὴν τρῶς 'στὸ τραπέζι· μόνον νὰ φᾶς ὅτῃν κάμαρά σου ἀπὸ νωρίς.

! * *

— Αὐτὴ ἡ ματινὲ σου πάγει θαυμάσια! Χαλάρωσε λιγάκι τὰ μαλλιά σου· ἑτοιμα νὰ λυθοῦν πρέπει νὰ εἶνε καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ὅλα πρέπει ἔτσι ἀπὸ ἀφέλειαν νὰ πέσουν 'στους ὤμους σου. Εἶνε ἁμαρτία νὰ μὴν ἰδῇ αὐτὰ τὰ μαλλιά.

— "Αχ, μαμά! τί κρῖμα νὰ μὴν εἶνε μόδα τὰ χυτὰ μαλλιά.

— "Α, παιδί μου· λησμονεῖς ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικὰ κεφάλια χωρὶς μαλλιά.

— "Αχ, μαμά, ξέχασα πῶς ἐσεῖς...

— Σιωπή. Ὁ χάρτης ἀντίκρυ σου. Φάκελλοι ἐπιστολῶν ἀπ' τὴν Πόλιν στὸ τραπέζακι σου. Ἐσὺ πότε θελητικὴ καὶ πότε ἀφηρημένη.

— Μὴν ἀνησυχῇτε μαμά. Μὰ γιατί ἄργεῖ ;

— Φαίνεται πῶς ὁ προκομμένος ὁ Πολύκαρπος τὸν ἔπιασε μὲ τὰ λόγια.

— Ἡ θύρα....

— Ἀ....

*
* *

Ὁ κ. Κοκκάλης ἰατρός. Ἡ κ. Πολυκάρπου, ἡ δεσποινὶς Πολυκάρπου. Ὁ κ. Κοκκάλης, ἄνθρωπος παχύσαρκος, ἐκάθησεν εἰς δύο καθέκλας καὶ ἤρχισε νὰ καταρᾶται τὰ βαπόρια τῆς Μαχσουσέ, τῆς ἐλεεινῆς αὐτῆς ἐταιρείας, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ταξεῖδι τριῶν ὥρων τὸ ἔκαμεν εἰς εἰκοσιτέσσαρας καὶ νηστικός. Ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπέτρεμεν ἐκ συγκινήσεως καὶ φρίκης.

Ἡ κ. Πολυκάρπου, ὡς στρατηγὸς τοῦ ὁποίου κίνησις τοῦ ἐχθροῦ ἀπρόοπτος ματαιώνει τὰ σχέδια, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἤκουε μὲ Ἰώθειον ὑπομονὴν τὴν φλυαρίαν, μὴ τολμῶσα οὔτε διὰ νεύματος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Πολύκαρπον ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσεν ἡ ἐξοχότης αὐτή.

Κατόπιν ὁ ἰατρός διηγήθη τοὺς διαπληκτισμοὺς τοῦ μὲ τὸν ἰατρὸν τῆς ἐπαρχίας, ἐναχθεσινὸ παιδί, ποῦ ἤθελε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι....

Ὁ κ. Πολύκαρπος τότε εἶπεν ἐντόνως :

— Ἰατρέ, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ παραπονεθῆτε. Ἐγὼ σᾶς ὑπεστήριξα ὅσω μου ἐπέτρεπαν αἱ γνώσεις μου, ἐπὶ τῶν νευροπαθειῶν, τὰς ὁποίας διαρκῶς σπουδάζω ἐπὶ τῆς κ. Πολυκάρπου. Κ' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ἔγεινα τόσο συζητητικὸς ἀπόψε. Μὰ ὅταν τὸν ἤκουσα τὸν ἄθλιον νὰ σᾶς ἐνομάζῃ ἀμαθῆ, τότε καὶ ἐγὼ τὸν ἀπεκάλεσα ἀνάγωγον.

Ἡ κ. Πολυκάρπου, πολὺ ὠχρὰ καὶ ὁ κ. Πολύκαρπος πολὺ ῥοδόχρους συνομιλοῦν.

— Γυναῖκα, δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον ἡ ἀρρώστεια τῆς Ζιζίκας. Ἀδίκᾳ λυώνεις τὴν καρδίᾳ σου.

— Ποῦ τὸν ἡῦρες αὐτὸν τὸν χονδροάνθρωπον ; λέγει μὲ τρομερὰν φωνὴν ἡ κ. Πολυκάρπου.

— Τυχρὸ ἦταν γυναῖκα. Ἐγὼ ξεύρω πῶς δὲν ἐκτιμᾷς παρὰ μόνον τοὺς πολίτας καὶ ἔφερα τὸν ἰατρὸν αὐτὸν γιὰ τὸ παιδί μας, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ δι' ἓνα προὔχοντα. Μὲ καθησύχασε ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν πρόκειται γι' αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν ἔχω τὸν νοῦν 'στὸ κεφάλι μου.

— Τὴν ἀγαπᾷς, θαρρεῖς, τὴν κόρη σου ; Μὰ βέβαια τὴν

ἀγαπᾷς ὅσων ἄνδρας, δηλ. ὅσων ἄνθρωπος ποῦ δὲν βλέπει
πέρα ἀπ' τῆ μύτης του.

Ὁ κ. Πολύκαρπος δὲν πολυκατάλαβε, ἀλλὰ μαθημένος
ἀπὸ νεῦρα δὲν ἐζήτησεν ἐξηγήσεις, μόνον ἐπῆρε τὸν πῖλόν
του καὶ ἔτρεξε ὅσας ἀποθήκας του.

— Νὰ μᾶς χαλάσῃ τελειωμένα πράγματα ; ἔλεγεν ἡ κ.
Πολυκάρπου μὲ δάκρυα πείσματος.

— Νὰ τὸν ὑβρίσῃ τὸν ἄνθρωπον;

— Ξαναμωράματα, κόρη μου, ξαναμωράματα. Καὶ ἔπα-
ξες τόσῳ ὥραϊα τὸ μέρος σου ! !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

**Τὸν Γούδιο κ' ἐγὼ
πικρὰ θρηνολογῶ ***

ἜΩΡΑ, ποῦ μάννα δύστυχη θλιμμένη στεφανώθη
τῆς ἄδοξης ἱτιᾶς κλαδιά,
δὲν βάσταξε νὰ ζῇ καρδιά
ποῦ πάντα τὴν ἐφτέρωναν χρυσοὶ πατρίδος πόθοι.

Καὶ τὸ κορμί του τύλιξαν ἐς τὴν γαλανὴ παντιέρα,
κ' ἄκουσ' ἐκείνη τὸν καῦμό καὶ τὸ παράπονό του.
Τιμὴ του, ποῦ πολέμησε στὸν ἴσκιό της μιὰ μέρα,
τιμὴ της, ὅπου γίνηκε γαλάζιο σάβανο του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

* ΣΗΜ. — Εἰς μνήμην αἰδίου τοῦ πολυκλαύστου κα ἀλησμονήτου
Γεωργ. Γουσίου, οὗ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν βιογραφίαν ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε
τὸ Ἡμερολόγιον, παραθέτομεν τοὺς ἄνωθι θαυμασίους στίχους,
τοὺς ἀποδίδοντας τόσῳ πιστῶς τὴν σπανίαν ἐκείνην φυσιογνωμίαν.